

getwäggetwam ja õnsam rahwas mitte et
wõi omma ennese wäe ja õnnistusse peäle
lota, waid peab keik omma lotust Jum-
male peäle pannema. Sedda olli meie
sõdda-rahwas kül mitto kord io nähha sa-
nud ja sai sedda nüüdki nähha.

Se wiimne lin mis Turkide käest sin
pool jögge ärrawoeti, olli Sursewo lin.
Sest olli meil suur kasso, sest Turkid ei
woinud enam nenda sallaja üle jögge tul-
la, ja meile Wallaki-Maal tuli teha.
Agga sedda enam kahhetsefid nemmad
sedda tagga. Talwe läks möda, te sai
tahhedaks, igamees hakkas ennast jälle
sõtta walmistama. Waenlased kogau-
sid jälle ni paljo rahwast omma laia Ma-
seest kokko, kui nemmad ial agga woisid
sada, ja hakkasid ueste omma õnne kats-
ma. Koggematta tuli teiselt poolt jögge
üks suur hulk ja katsus sedda Sursewo lin-
na

na ärra wõtta. Ja waat nende õnneks
sündis ka et wägga pissut meie sõda-rah-
wast linna sisse ollid taggasi jäetud; need
ei woinud sedda holda, ja teised ei woi-
nud ka mitte ni ussinaste appitulla. Nem-
mad siis andsid linna jälle Turkide kätte
ja said lubba issi seält rahhul ärraminna
ja mis nende pärralt olli ennestega ärra-
wia. Agga se olli meil sureks kahjuks.
Sest nüüd hakkasid nemmad hulgaliste
Wallaki-maale Dukaresti pole liikuma
ja seäl wiljarwäijadele ja mudele suurt kah-
jo teggema, ja meie rahwast wägga wae-
wama. Ehk neid kül mitto kord taggasi
aeti ja hästi mahharõhuti siiski tullid nem-
mad ikka jälle taggasi ja läksid io õiete
liigjulgaks. Meie suur sõdda-wäggi ei ol-
nud weel kous, ja rahwas olli kassin, meie
üllem Rinral ei raatsind mitte omma rah-
wast wägga wärsitada ja waewata. Se
läbbi läks pool suid nende sammoti mö-
da.